

Den himmelsblå fontänen

Det var en mulen dag i november. En tonårskille som hette Felix promenerade längs gatorna i staden Goleniów. En kall vind blåste i hans blonda, lockiga hår. Tonåringen höll en tom läskburk i handen. Han satte sig ner på en bänk och slängde burken på marken.

Han satt där och tänkte en stund. Efter ett tag blev han hungrig så han bestämde sig för att gå och äta något på sitt favoritkafé vid Szczecińskagatan. Det låg ganska nära så han kom dit snabbt. Han beställde en bit kaka, satte sig vid ett bord och väntade på maten. Från sin plats hade han en fin utsikt över fontänen utanför kafét.

En timme senare lämnade Felix kafét, satte sig på en bänk och tittade på vattnet som sprutade med friska strålar. Vilken rogivande utsikt, tänkte han. Plötsligt hörde han ett okänt ljud. Det kom från fontänen. Felix gick närmare för att se vad det var som lät så. Han sökte med blicken över vattenytan men såg inget oroväckande. Han tänkte att han kanske hört fel. Då började vattnet spruta med fördubblad kraft och stänkte ner tonåringens ljusblå tröja och svarta byxor. Och ur vattnet började det träda fram en konstig varelse, som såg nästan utomjordisk ut. Den skräckslagna pojken sökte med blicken efter någon som kunde försäkra honom om att det här hände på riktigt och dessutom hjälpa honom. Men inte en kotte syntes i närheten. Han ville fly men någonting höll kvar honom. Så han stod kvar, blickstill. Han iakttog varelsen som närmade sig honom. Den såg ut som en padda men var mycket större och hade en annorlunda färg – den var mörkblå. Dess huvud satt direkt på kroppen, den hade en stor mun och enorma läppar. På ryggen och på lemmarna syntes tiotals små vita prickar, de var egentligen som små kratrar, eller snarare kvisslor, liksom finnar. Enorma, utstående, gröna ögon lös i luften, huden var täckt med en konstig smörja. Den spretade med sina snedvridna fingrar och tår som hade klolika naglar på alla fyra tassarna. Den rörde sig i sakta mak och drog efter sig en sträng av den konstiga smörjan som den var täckt med. Varelsen var vidrig.

Felix kunde inte tro sina bruna ögon. Det måste vara en konstig dröm, tänkte han. Då, från ingenstans, rullade den tomma burken han nyss slängt på marken, fram till hans fötter. Strax efter den rullade en plastflaska. Vinden förde med sig ett par hopknycklade servetter och andra pappersbitar. Det kom mer och mer skräp. Felix tittade än på den ständigt växande skräphögen, än på djuret som stod mitt emot honom. Han var helt övertygad om att djuret hade med skräpinvasionen att göra. Efter ett par minuter slutade skräphögen att växa. Den hade blivit ganska stor. Först då insåg Felix att alla dessa pappersbitar, flaskor och burkar var hans. Att det var han som hade slängt dem på trottoarer, gräsmattor, i skogen och även i floden Ina som flöt genom staden. Han insåg att det var naturens svar på hans gärningar och han förstod att han hade gjort fel. Han städade upp skräphögen och sedan dess började han slänga allt skräp i papperskorgen. Inte nog med det, han lärde sig att källsortera och berättade för sina kamrater hur viktigt det var.

Felix fick reda på att han inte var den enda som träffat varelsen i stadsfontänen. Det sägs att djuret visar sig för alla som skräpar ner i naturen. Fontänen där djuret bor kallas för den himmelsblå fontänen eftersom man ofta kan se på kvällen hur vattnet i den ändrar färg till himmelsblå. Men låt inte den vackra vattenfärgen förvill dig, för om du inte tar hand om miljön, kan du också hamna öga mot öga med Skräppaddan.